

Rugă naivă

Mahok Valeria

Doamne! Mai lasă-ne ochii minții limpezi,
Să pieptănăm cu privirea perucile anotimpurilor împădurite încă de frumusețe,
Iar soarele să salte jucăuș printre povești nemuritoare
Și prin păduri de timpuri bune înveselite.

Doamne! În drumul vieții scoate-ne în cale
Cascade de oameni minunați,
Răceala indiferenței fade și molipsitoare
Vitalitatea lor unită s-o destrame.

Doamne! De trandafirii dragostei să nu ne lipsești
Și-n cuibul familiilor nu-i lăsa să se ofilească,
Adună în jurul lor prieteni sfinți,
Călăuze bune pe drumul vieții,
Stropit cu atâta otravă.

Doamne! În supărările tale nu tulbura limpezimea mărilor,
Tabloul viu al artei tale, deși prea multe nu merităm,
Că din acesta vom lua hrana noastră viitoare...
Mai bine ridică punți de curcubeie între tine și noi;
Și nu ne speria păsările sufletului
Și ochii stelelor rugătoare.

Doamne! Dă rod pământului, pe care trăim,
Nu-i smulge frumusețea, când te superi pe noi oamenii,
Suntem un mușuroi de vietăți vulnerabile,
Fără zbaterea noastră are să-ți fie urât,
Că nu te plictisim.

Doamne! Nu despărți măreția munților de mărinimia mării,
Chiar dacă între ele mai țâșnesc periculoase gânduri,
Umple-ne inimile cu bucurii blânde și calde,
Pentru poemele viitoare dintre oameni,
Nu ne da uragane și arșiță în zile confundate cu nopți tulburi.

Doamne! Îndreaptă lumea în care trăim,
Pentru nepoții viitorului,
Ca nu cu mâna supărărilor tale,
Să-ți distrugi minunata-ți creație.